

DE SPIEGEL

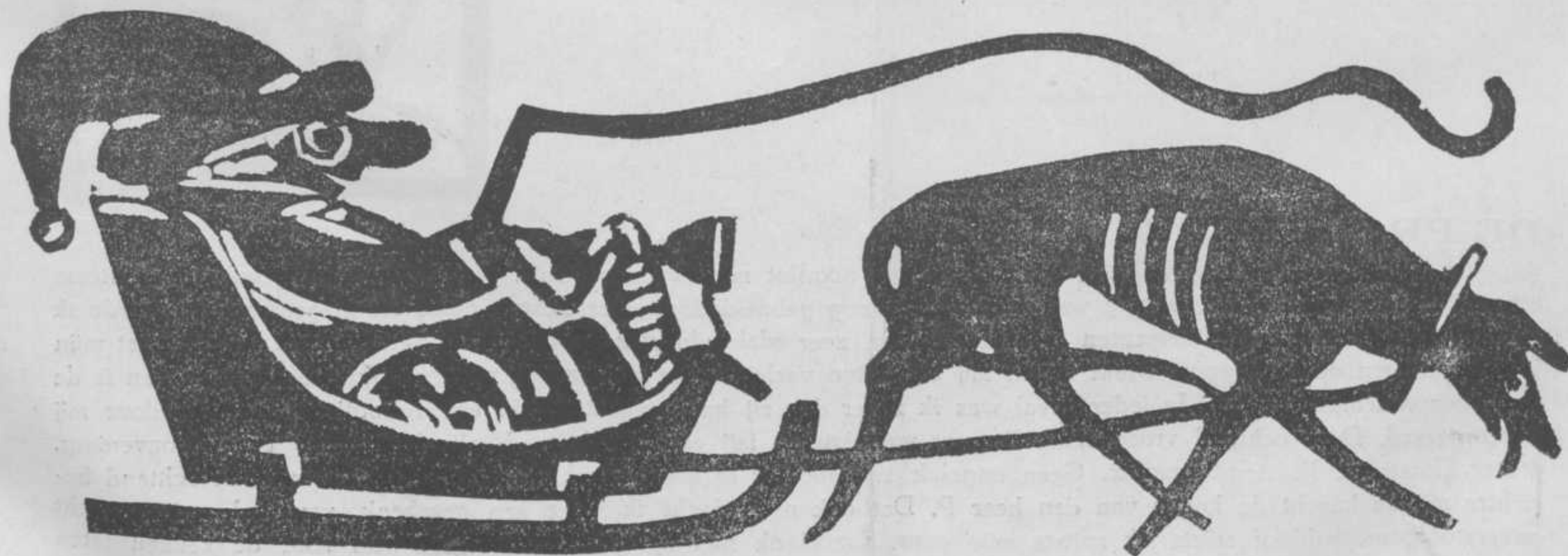
DE KERST-SCHOUW

De Kerstman, oud, stil neergezeten
Op 't vertrouwde boek, glijdt op gesleten
Broek, bergafwaarts!
Terend op rode faam, vergeten
Reeds de grote naam, afgemeten,
Fantasieloos, strak de leidsels voerend,
Gaaf hij, vergeefs op mengelwerk loerend,
Te werk. Moet hij de toon aangeven?
Ach, was hij maar gebleven
In zijn auto, dit negentig en zes
Jarig oudje! Motorrijles
Was zijn fort,
Il a tort.
Quand est-il mort?
Jij, President van D.S.A.
Doet beter ruimer lucht te kiezen,
Dan dat je René achterna
Gaaf; nu zal je aan hoogte vlug verliezen.
Veel beter dan deez' Verloren schim
Daagt de beDouwde baard boven de kim
Van het Almanakfirmament.
Sterk Vriezend weer kan deze vent
Niet deren! Hij heelt Willems gelaat,
Schoon het hem niet misstaat,
Met stoere glans van lange stoppels.
Het ware beter dat de droppels
Van zijn inkt werden verspeeld
Aan hockey, dan aan vergeeld
Rood-boek-papier verspild.
Waar gaat het heen met 't gild'
Der Ouwen?
Jij, Ouweke,
Douweke,
Hockey-stouwerke,
Ouweke,
Douweke,
Au!
Het motorvehikel mag dan plaats
Gemaakt hebben voor een slee,
Voor iemand met wat praats
Valt het nog lang niet mee!
De aandelen van hockey schijnen hoog gestegen,
Maar in de rode windsels
Van den Almanak wordt een dunne draad geregen:
De sticks zijn de onderbindsels
Van des Kerstman's wrakke kar
Wie is dan toch deze nar?
Och, een slee is nog geen slede,
Zomin als de eerste
Te vergelijken is met de tweede,
Is deez' laatste de teerste.
Als protégé van vijf en dertig, O.D.,
Door Paris met luister omhangen,

Blijft hij, zoals het een vrucht past, gedwee
In zijn vel als een kluister gevangen,
Gelukkig, dat de stralen van de winterzon
Hem niet doen rijpen als een malle kool.
Wie zou, als hij door weelde barsten kon
Zijn bleke, ongetelde, prille pitten,
Zijn glibberig, bochtig, nat niet willen zitten
Spuien in een verkeerd bemeten riool?
Deez' commissaris A,
Wie doet hij na?

Wat speurt mijn oog? De kijker is gericht
Op de laatste van deze lichte vier!
Ook hij blijkt dus voor rood en wit gezwicht.
Ziet! hoe witte chrysanten sier
Zijn kunstzinnig borstje dekt,
Als hij door de zalen trekt.
Voorwaar, niet gek om dit O-totje
Te spannen voor de Kerstmanslee
Als trekhond. Hij moet tenslotte van dit zootje
Stellig nog de meeste jaren mee.
Maar: wacht U voor de hond!
Bij het glijden van het sleetje
Deelt hij af en toe een B-eetje
Met een vinnig snauwtje rond.
Goed zo!
Otto!
Ga zo voort maar, jonge man
En je ziet aan LagaLexje
Waar 't commissaris-B complexje
Eventueel toe leiden kan.

Ach, wie wil nog wagen
De aandacht van het Corps te vragen
Voor een zucht, een schimp, een liedje?
Welk een klucht! Niemand ziet je,
Maar jij hebt het ganse Corps in je kool.
Wat zeg je nou? Jij, Buytelende Quuffert,
Waant het Corps één groot stel sufferds?
Kom, laat je kennen uit je hoekje!
Jij, die uit je hoge residentie moet
Aanbevelen de reputatie van dit rode boekje,
Jij, als vice-president ziet goed,
Wat, in het kader van bezuiniging
De bate van een goede advertentie doet!
En als het toneelscherm opgaat
Voor deze imitatie-redacteur,
Zijn incognito stop staat
Voor een doorweekte, walgelijke keur
Van Corpsleden, ach, dan slaat
De laatste hoop op stoer terecht gezond venijn in stukken
De hoop op humor, critiek, martiaal en vol van statie,
Want, zal het wel na al die jaren lukken,
Te zingen, tot een menigte, gespeend van geest en gratie?!
Dan rest ons slechts te zeggen nog... A.G. toch!

DE KERSTGANS OF HOE TOT-HET-KWAAD-NEIGENDE MENSEN TOCH NOG EEN DAAD VAN NAASTENLIEFDE KUNNEN VERRICHTEN.

DE BOER

Heremetijd, wat is dat zonde en jammer. De notaris uit de stad is doodgegaan. Dat is nog niet zo erg — ieder komt op den duur aan zijn eind, — maar toen hij levendig was heeft hij een gans bij mij besteld. De mooiste en vetste gans uit mijn hoenderhof. Ik had hem al geslacht en mijn vrouw zou hem in een witte handdoek gepakt naar de notaris brengen. Toen hoorden we het overlijdensbericht. Ik wist bekant niet wat we er mee moesten aanvangen. Niet met de notaris natuurlijk, die heeft zich in zijn leven voldoende rendabel gemaakt en mag nu achter de kerk in vrede rusten. Ik bedoel de gans, die wordt pas na zijn dood rendabel. Ik met mijn vrouw hebben eens lang over dit geval geprakkizeerd. We gaan hem niet koken, we hebben genoeg eten voor deze tijd. We zullen de gans aan de poelier gratis cadeau doen. Hij weet zo'n mirakels mooie gans te waarderen en zal zich verplicht voelen meer bij mij te kopen. De kost gaat voor de baat uit. Halleluja, wat een mooi plan.

DE POELIER

Nog nooit heb ik in deze tijd van het jaar zo goede zaken gedaan. Eerst hing mijn winkel vol van allerlei wild en gevogelte. Kijk nu eens naar mijn raam. Op een mager kippetje na alles weg! Ganzen, konijnen, hazen en kippen zijn met zoveel winst, als de dominée met de Heere aan een goed kerkelid toestaan, verkocht. Gezegend zij mijn cliëntèle. Dan komt, om mijn geluk vol te maken, mijn leverancier, de boer even buiten de stad, mijn winkel binnen. Hij heeft iets goeds voor me; schuttert hij. In de achterkamer stel ik hem op zijn gemak met een glaasje anisette en een goede Bijbelse spreuk. Dan ontknoopt hij een doek en daar ligt een gans zo wonderschoon als honderd lofliederen van Salomon. Ik laat mijn vreugde niet te veel merken, men moet zijn medemens niet in de verleiding der ijdelheid brengen. Trouwens, het komt mij toe; ben ik per slot van rekening niet zijn beste afnemer? Maar wat met deze gans te doen, het is verre van mij gulzig te zijn op deze geheiligde dagen. Ik zal hem aan de kieskeurigste klant sturen, de procureur-fiscaal uit de kerkbank schuin voor mij. Misschien kan ik dan met zijn voorspraak eindelijk in het liefdadigheidscomité komen. De Heere zij geloofd, als het lukt...

DE PROCUREUR-FISCAAL

Alle Vrouwen-Justitiae bij elkaar wat heeft het blinde noodlot mij zwaar gestraft. Het betreft het geval de Comtesse uit de Contrescarpallee. Reeds lang was mijn critisch oog geboeid door deze nobele dame en langzamerhand leerde ik ook al haar precieuse raffinementen waarderen. Een zeer edel wild, deze Comtesse, ik verzeker het U! Zij weet mijn jagersinstincten op te zwepen. Maar ik zal mij niet laten verleiden tot een haastig schot, vaak is het mis en dan is de buit voor een andere jager. In ieder geval was ik zover dat zij had toegestemd in een Kerstdiner à quatre door mij gearrangeerd. Deze ochtend vroeg echter brengt mijn knecht mij een berichtje. Verhinderd door een inconvenient, Votre Comtesse. Ik stond perplex. Geen ongeluk zo groot of er komt een klein gelukje bij. Later in de ochtend berichtte mij de knecht de komst van den heer P. Dat ook nog, dacht ik. Met een geschenk, vervolgde mijn knecht onverstaanbaar, wild of zoiets. Ik spitste mijn oren, dat klonk niet zo gek. Ik heb het wild naar de keuken laten brengen en de heer P, poelier hier ter stede, bij mij ontboden. Het is zijn fout niet dat hij wat burgerlijk in spraak en manieren is, maar de conversatie was weinig onderhoudend. Na mijzelf wegens drukke bezigheden te hebben verontschuldigd, ben ik naar de keuken gesnel. Werkelijk het was een vorstelijke gans, fijn van snit en mals van vlees, die de lofuitingen van mijn beste poelier alle eer aandeed. Toch heb ik hem niet gesavouereerd. Men moet zich kleine genoegens ontzeggen voor de grote. Zo'n prachtgans moet harten kunnen breken. Zelfs die van de Comtesse. Quelle bonne chance!

DE COMTESSE

Pour l'amour de dieu, het leven is hier werkelijk ondragelijk. De grote steden lokken mij meer aan. Maar men moet een wakend oogje houden over zijn pachters en landerijen wil men niet helemaal aan de grond komen. Ik kan mij niet zoveel meer veroorloven. Tenminste, in de geldzaken. In de affaires die meer het hart dan het hoofd raken kan ik mij hier wel het een en ander permitteren. Zo is er de oude procureur-fiscaal, die tot het ridicule toe mij blijft omringen met zijn amoureuze affecties. Elke Zondag ziet hij mij in de kerk. Hoe kan ik dan als alleenlevende Comtesse zo'n galante oude heer ontwijken. Maar toch begrijp ik niet waarom hij zijn toenaderingen niet allang gestaakt heeft. Gisteren heb ik hem nog eens duidelijk laten voelen hoe weinig hij mij aanstaat. Luister.

Eerst had ik een invitatie voor een dinertje van hem geaccepteerd. Gisteren heb ik deze uitnodiging in een capricieuze bui weer afgewimpeld. Wegens ziekte. Later op die dag komt het dienstmeisje bezoek aankondigen. De procureur-fiscaal wilde mij zien. Hij had een aardige surprise voor mij. Zo'n lomperd om, speculerend op de zwakheden van mijn sexe zich toegang te forceren tot het bed van een dame. Het dienstmeisje heeft hem weggestuurd en ik heb het pak opengemaakt. Het bevatte een prachtige Kerstgans. Mij zal hij niet kunnen verleiden. Ik word te dik en zag ooit een dikke vrouw zich omringd door jeugdige minnaars?

Ik zal de gans naar mijn boer even buiten de stad sturen. Dit gebaar zal het mij in de volgende jaren makkelijker maken een hogere pacht te vragen.

Vive la liberté.

DE BOER

Duivels nog aan toe. Dat oude serpent uit de stad, die haar leven in onnut en zedeloosheid doorbrengt en daarvoor ons elk jaar meer geld vraagt is bij ons op bezoek geweest. We hebben haar snel naar de nette kamer gebracht. Ze deed poeslief en vroeg naar al mijn kinderen. Ze had iets voor ons, voor de Kerstdagen. We werden nieuwsgierig. Ze pakte iets uit haar mand. Raad eens wat het was. Een gans. Mijn vrouw kreeg compleet een zenuwtoeval. Na een kopje koffie is de oude dame weer met haar koets vertrokken. Diepe verslagenheid bij mijn vrouw en ik. Nu hadden we uiteindelijk weer geen reden voor het slachten van de gans van de notaris. We hadden deze gans aan de poelier kunnen geven. En onze malse blanke gans had levendig kunnen blijven. Deze wat gelig uitzienende, slap aanvoelende gans, was ruim voldoende voor de poelier. 's Heren wegen zijn ondoorgroendelijk. We hebben lang zitten prakkizeren. Toen kreeg mijn vrouw weer een lumineus idee. Ze zei, ze ging de gans wekken. Het zij zo. X.

Met diepgevoelde droefenis deelt de Redactie mede, dat de heren:

G. J. van der Grinten

W. E. Röell

H. G. Senf
en zelfs

bezield zijn van het verlangen haar boezem te verlaten.

Ten behoeve van de misleiden, die het verschil tussen Redactie en Administratie niet kennen, zij medegedeeld dat men zich voor adresseringskwesties te vervoegen heeft op de CC-kamer, O.D. 95.

STILLE ARMEN

De winter stond weer voor de deur en daarmee kwamen de lange avonden.*)

Juffrouw Bonk zat zoals ieder jaar op de kachel te stoven met haar verstelmandje naast zich, waarin ze telkens een duik deed naar één van haar maagdelijke kamizooitjes, die enig herstel behoeften. Was het dan verwonderlijk, dat haar gedachten steeds opnieuw afdwaalden naar een voor haar haast irreële wereld: Het Huwelijk? —

Hoe oud was ze nu? Volgend voorjaar werd ze 42; ze was dus al ruimschoots Kaap de Goede Hoop gepasseerd. Meer dan twintig jaren had ze heren gehad in de achterkamer; de meesten waren nu al getrouwd en zo pas had meneer Kleistra, — de broer van juffrouw Hilletje**) — zich verloofd.

Van de heren van nu had ze nog niet zo veel gemerkt; wel gingen ze met dames uit, als er iets van de studenten te doen was, maar dat was dan ook alles.

Edoch! Wat had het leven haar gebracht? Hoe vaak had ze het geprobeerd en steeds liep het mis. Tot ze het maar had opgegeven; dat was 10 jaar geleden. —

20 Jaar lang: schoonmaak, wassen, eens per week een kaartavondje met Ome Willem, Dinsdags de Avondtrein en Zondags naar de kerk, met steeds het spookbeeld voor ogen alleen te zullen achterblijven, wanneer moeder***) was overgegaan. —

Of, nee, opgegeven kon je niet helemaal zeggen, want de belangstelling voor huwelijksadvertenties had ze altijd behouden, maar dan doemde in de advertenties op, dat steeds terugkerende pijnlijke slot: „volslank”.

Vandaag echter was het haar weer opgevallen, hoe tegen Kerstmis vele van haar soortgenoten een poging hadden gewaagd en ze wilde er haar iets om verwedden, dat al die dames van 40—50 jaar vast niet allemaal „volslank”, laat staan „charm.” of „eleg.” waren... Zou zij dan toch ook..... Zo'n klein leugentje?... Och een leugentje was het eigenlijk niet eens. Misschien deed ze er een zegenrijk werk mee, en zou ze een andere eenzame uit zijn lijden verlossen. Maar dan moest ze nu toch wel snel zijn, want dan kon alles nog goed komen vóór de Kerst.

Vlug nam ze een vel papier en stelde een advertentie op; dat was maar een ogenblik met haar 20-jarige ervaring als abonnee op de „Scheve Toren”.

— Heren, hier is de krant****). Zal ik hem hier maar neerleggen?

— Prachtig juffrouw, dank U wel.

Freddy begon dadelijk in de krant. Na een tijdje hoorde ik*****) plotseling een hardnekkig gekraak van het papier en:

— Zeg, moet je luisteren naar deze advertentie:

HUW.: Zou gaarne a.s. feestdagen doorbrengen in prettig gezelsch. om dan in 't nieuwe jaar op goede basis door te gaan. Onbem. geen bezwaar. Zelf ben ik 42 jr. charm., eleg., 1,70 l., volslank. Brieven (met foto) onder motto: „Last Post”, „S. T.”, Delft.

— Laten we daar nu eens op schrijven.

— Nee, ik*****) vind dat maar zielige gevallen.

— Niet voor ons, maar voor Jan*****); die loopt er altijd zo eenzaam bij. Eens in de week komt-ie hier, maar verder is 't maar niets. Met Kerstmis wordt het ook weer alleen zitten.

— 't Ja, dat is iets anders. Maar waar halen we die foto vandaan?

— Wacht eens! Ja, wat vind je hiervan, als we zijn hoofd uit deze foto knippen. Ziezo, dat is klaar.

En zo kwam van het ene woord het andere en zo de hele brief.

De volgende dag: Al met de vroege post! galmde juffrouw Bonk door het huis en niemand wist waarom.

Het was Donderdag en dus zou Jan 's avonds komen. Tegen achten werd er gebeld: 1 x*****).

't Zou Jan kunnen zijn, maar we hoorde juffrouw Bonk door de gang scharrelen.

Nogmaals gebeld: nu 2 x.

Tegelijk liepen we naar de kamerdeur en konden nog juist zien hoe juffrouw Bonk haar armen uitstreekte en slechts stamelde: „Dag liefste”.

Dat deed voor ons de deur dicht!

K.

*) De lange avonden spelen zich af, aan de voorzijde van een woning op stand aan één der Delftsche grachten.

**) Zie 20ste jaargang no. 7, 21 ste jaargang Apollonummer.

***) De oude juffrouw Bonk had de leeftijd der sterken reeds geruime tijd geleden bereikt.

****) Plaats der handeling: de achterkamer, waar de commensalen Freddy en Jakob woonachtig zijn. Met de krant is het nummer van de „Scheve Toren” bedoeld, waarin eerder genoemde advertentie voorkomt.

*****) ik = Jakob.

*****) Freddy leest advertentie. Zie boven.

*****) Jan, veel oudere vriend van Freddy en Jakob; student, werkende in de Technische Wetenschappen; een wekelijkse bezoeker van hun appartementen. Overigens is Jan iemand, die zich nog wel eens wil vergissen met bellen *****), zoals ook uit het volgende zal blijken.

*****) Vóór op het pand van Juffrouw Bonk staat vermeld:

1 x bellen: juffrouw Bonk;

2 x bellen: studenten.

Er zijn altijd herfstgekken geweest en dat stelt me gerust want eigenlijk ben ik er ook een.

Maar een vertraagde herfstgek: pas als de dagen op zijn kortst worden bekruipt me de onweerstaanbare lust iets gek te gaan doen.

Zo ook deze winter. Het weer was slecht: natte sneeuw en vuile straten. Op zo'n druilerige, grauwe dag, vlak voor Kerstmis, kocht ik een grote staande parasol zoals die wel op terrassen gebruikt worden. Ik pakte het ding in mijn vrij grote tenniskoffer, greep mijn vioolkist met inhoud, deed mijn alleroudste kleren aan en nam de trein naar Amsterdam. Daar ging ik direct naar een grimeur en liet me binnen een uur van redelijk-beschaafd student veranderen in een gore, vieze, oude man met een stoppelbaard van drie dagen.

Daarna posteerde ik me op de Dam, zette mijn parasol op, pakte mijn viool en legde mijn oude regenhoedje op de grond. Toen begon ik viool te spelen, iets wat ik onder aandrang van mijn ouders met tegenzin geleerd had.

Al zeg ik het zelf, ik speel niet slecht en met een zekere schwing weet ik de moeilijkste passage's door te komen.

Om echter in stijl te blijven speelde ik wat langzaam en lizig en zo nu en dan kraste ik opzettelijk.

Mijn opzet slaagde: mijn spel was zo mogelijk nog meer authentiek dan mijn oud-mannetjes-hoest: ik was n.l. snipverkouden. Ik moet wel een deerniswekkende figuur zijn geweest want vele voorbijgangers namen de moeite even te blijven staan om hun jas te ontknopen en een muntstukje vanuit hun beurs in mijn hoed te doen. Ik was net enige schlagers aan het spelen toen een man op mij afkwam: „Zoudt U vanavond ergens wat willen spelen?” vroeg hij. Ik knikte ja. „Goed, gaat U direct dan maar mee”. Hij nam mij mee naar een oud en vervallen grachtenhuis. „Wij zijn studenten en vanavond hebben we een muzikale bijeenkomst van ons dispuut”. Ik vroeg hem wat dat was waarop mij het woord zó verklaard werd, dat ik wist het nooit goed begrepen te hebben. Binnen gekomen gingen we een grote kamer in, waar het blauw zag van de rook. Ik kreeg een stoel en daarna een borrel aangeboden, mummelde iets over een „recht op en neer” en slorpte het op. Toen er wat gedronken en later wat gegeten was, begon het muziekavondje. Ieder op zijn beurt speelde iets op een of ander instrument en ik moest mijn mening ten beste geven.

Nadat ik ook wat had gespeeld, verzocht ik om even van „het closet” gebruik te mogen maken. Daar in het fonteintje — er was gelukkig ook een spiegel — waste ik me goed en ontdeed me van alles wat ik eerst zo nodig had. Na mijn haren nog gekamd te hebben, kwam ik weer binnen..... Toen het weer rustig was vertelde ik hen dat ik een herfstgek was, zei nog wat over een spelletje spelen en vroeg wat ze van het geval dachten.

Dat wilden ze niet zeggen: ik moest eerst wat over mezelf vertellen, hetgeen ik afwimpelde door vol te houden dat ik een herfstgek was, want dat ben ik tenslotte. Ze schenen mijn geval nogal interessant te vinden, want al gauw waren ze verdiept in een zwaar gesprek en het scheen alsof ze mijn aanwezigheid vergeten waren. Ik hoorde zoiets als: „abnormale instelling wegens neiging tot verkleden, verminderd geldingsstreven” en nog veel meer ingewikkelde termen waarvan ik hoegenaamd niets begreep.

Ik werd er droevig van, want ikzelf heb het nooit begrepen waarom ik een herfstgek ben en zij losten dit probleem direct op. Stiekem greep ik mijn vioolkist en wist onopgemerkt te verdwijnen. Beneden onder het raam speelde ik een somber stuk en liep weg. Maar nog voor ik de hoek om was, was ik al ingehaald; iets waarop ik niet gerekend had. Ze vroegen of ik terug wilde komen om nog een en ander te vertellen. Om van hen af te komen zei ik dat ik die avond nog ergens anders moest spelen. Volkomen onbegrijpelijk: ze lieten me gaan en ik verdween als een grauwe figuur in de winternevel.

Hier moet ik opnieuw beginnen, want mijn verhaal is nog niet uit. Mijn verhaal is echter uit als ik dood ben en misschien zelfs dan niet. Ik heb slechts getracht U een indruk te geven van een dag in het leven van een herfstgek. Een ander had dit waarschijnlijk beter gedaan, want vergeet niet, dat dit verhaal door een herfstgek is geschreven. Hetgeen ik nog steeds ben.

L. B.

HET KERSTLIED

Het gebeurde dat ik mij voelde alsof de zomer rondom mij was, maar slechts de vreugde was het, die de warmte over mij bracht, want heel het land lag gedekt met de sneeuw en de koude van deze tijd. Waarom? vroeg het en ik kon er niet op antwoorden, want zo vaak het geluk met woorden wordt gevangen, zo snel ook zal het telkens weer onbereikbaar blijken. Daar nu ging ik en met mij droeg ik een luit, waarop in alle herbergen het spel weerklinken moest, want het brood en de wijn werden niet voor niets vergeven. Vanmorgen was ik weer op weg gegaan, want zij die na de schone bedwelming van de wijn, die op de drukke marktdagen voor het Kerstfeest rijkelijk was geschonken, de verbroedering met een arm muzikant weer vergeten waren, gaven nors en onwillig het weinige geld en spraken maar nauwelijks van terugkeren.

Voor mij echter kon de vreugde der avonden niet worden geschaduwed door het hard zakelijk gesprek van deze ochtend want van de zware lasten die door de Heer van Lôches werden geëist had de wijn hen ook doen spreken. Zotternijen en grappen waren verteld doch ook een zeer vreemd verhaal was er gegaan en het was hierover dat ik licht dromend peinsde terwijl mijn stappen de sneeuw regelmatig deden kraken. Een vrouw zwierf door de streek en vroeg dan hier, dan daar een onderdak voor haar en haar kind, want in wat een onaanzienlijke en slecht gevulde reiszak over haar schouder scheen, droeg zij het wicht voort van huis tot huis. Haar ogen stonden groot en slechts zelden klopten haar magere vingers tevergeefs op de deuren. Men gaf haar een slaapplek, brood voor haar en melk voor haar kind. Doch nooit sprak zij, dan om te danken en meer dan met haar simpel afscheidswoord dat uit een andere taal scheen, spraken haar ogen van een weldaad haar aangedaan.

Nieuwsgierige boerenvrouwen hadden haar trachten uit te horen, maar in het neerslaan van haar blik had zij gezwegen en het kind van zich zelf gegeven. Eens had men haar om dit zwijgen bedreigd en met schrik was zij op haar magere voeten heengegaan. Over dat huis nu was nadien de ellende gekomen en men nam het als een teken dat men niet mocht spreken. Anderen weer wilden het zien als ging er een kwalijke beheksing van haar uit en zij dan hielden hun deuren gesloten.

Tegen de avond nu van wat Kerstnacht moest worden zocht ik de hoeve van mijn oude strijdmakker te bereiken, een met wien ik in vroeger jaren vaak onbezonnen streken had uitgehaald. Hij echter had zich een vrouw genomen en was een zeer oppassend man geworden, terwijl ik het zwerven niet had kunnen opgeven.

Met het vergaan van de dag liet ik de klopper op zijn deur vallen en zie hoe groot was de vreugde van het weerzien. Dien avond sloegen mijn handen schone liederen en kerstwijzen en een ieder zong of droomde van de Goddelijke geboorte die te gebeuren stond.

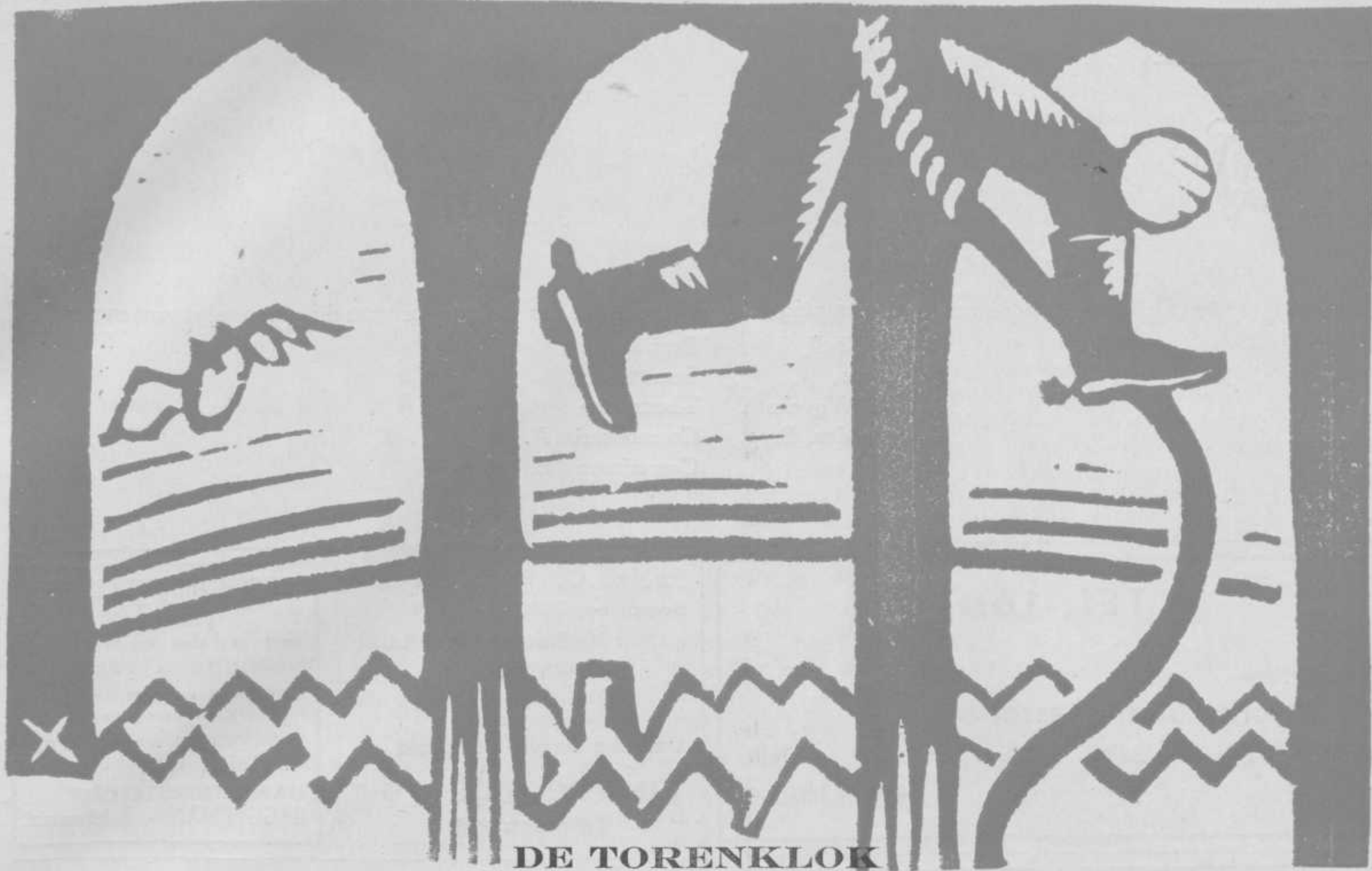
Dan midden in deze nacht dat allen gedachten wat gekomen was, week de deur en met een vraag groter dan haar diep liggende ogen, trad een vrouw voor het haardvuur en zij hield vooruit het kind dat sliep. Mijn vriend en ik nu zagen elkander aan en na wat ik in de vorige dagen vernomen had, kon ik zijn blik verstaan. Wij gaven haar een plaats aan het vuur en terstond werd voedsel voor haar bereid, maar nadat zij een kort ogenblik gezeten was, rees zij op en nam het kind om het in mijn armen te leggen, daarna wendde zij zich om en ijlde het huis uit. Door het wicht was ik niet snel genoeg ter been om haar na te snellen, maar mijn makker had dit al gedaan en nadat ik het kind aan de vrouwen had overgegeven volgde ik mijn vriend. Doch hij nu liep en zag tevergeefs in het duister, en op mijn geroep kwam hij en sprak van naar het huis te keren want men zou niet trachten bemoeienissen in te stellen, zo zeide hij.

Daar nu waren de vrouwen en meisjes doende en in hun bezorgdheid lag een heimelijke vreugde over een zo schoon kind. Wat nu te doen; eenieder was sprakeloos en pas later kwam de schone gedachte aan het Kerstkind over ons en mijn vriend besloot het kind, zo de moeder niet weerom zou komen, tot zich te nemen. En zo moest het zijn want bij de kerkgang van de volgende dag vond men de moeder koud en tot in de sneeuw gebogen met een zeer schone uitdrukking op haar wit gelaat. Na twee dagen ging ik verder op mijn pad, maar niet dan nadat ik mijn vriend beloofd had terug te keren om naar het kind te zien. En zie hoe telkens als ik kwam, een steeds forser en schoner knaap mij aanzag en smeekte voor hem de luit te slaan.

Zo kwam het dan dat hij nauwelijks zestien jaren geworden mij vroeg mij te mogen vergezellen op mijn zwerftochten om al spelend en vreugde scheppend rond te gaan. Mijn vriend, slechts met dochters gezegend, had gehoopt hulp van de jongen te hebben en zag hem node gaan. Zo gingen wij dus samen, en op een luit die ik hem schonk, speelde hij in weinig tijds zo schoon, dat een ieder ophield te spreken en nader toeschoof wanneer hij aanving.

Door hem werden wij gezocht en telkens weer opnieuw met gejuich begroet. Een ieder kende onze namen en sprak er van. Zo kwam het dat de Heer van Lôches van onze kunst gehoord hebbende ons op zijn kasteel ontbood. Beschroomd togen wij derwaarts en in een der hoge zalen werden wij tot hem gebracht en terstond vingen wij aan de accoorden te slaan. Rogier was zo zeer in zijn spel verdroomd dat hij niet merkte hoezeer de Markies op hem lette en hem scherp aanzag. Het lied ging op twee slepend gezongen toonrijen uit en plots stond de Markies recht en legde zijn hand op de schouder van mijn vriend. „Zeg mij, wie was uw moeder” zo sprak hij en Rogier wist niet hoe te antwoorden en borg het hoofd in zijn handen terwijl zijn luit op de stenen vloer aan splinters viel. Dan wendde de Markies zich tot mij en sprak: „Deze is de zoon wiens moeder, mijne vrouw, ik verstiet om een gril en omdat een vreemde boosheid in mij woonde, mijn slechtheid heeft mij tot op heden gevangen gehouden. Thans nu gij mijn zoon weer tot mij gebracht hebt, is mijn hart genezen van een vreselijke en slepende ziekte. Ga, bid voor mijn vergeving en laat mij mijn zoon, opdat ik zijne moeder kan gedenken in hem”.

Rogier geloofde in zijn vader en ik ging verder op de wegen en kon een nieuw lied zingen, waarvan de hoorders diep verslagen bleven en begrepen waarom de zonderlinge nooit had kunnen spreken.

DE TORENKLOK

Een Kerstverhaal.

Als het jaar eindigt viert men in de kleine stad Kerstmis in oude stijl. Lang vóór de feestdag staan al achter de beslagen ruitjes de dennebomen uit het bos, onder de luifel bij de koekebakker gluren de kinderen naar binnen of er niet een krakeling of rozijnebol te veel is, en marskramers gaan met kisten vol snuisterijen langs de deuren.

Wanneer de Kerstnacht aanbreekt is er geen zuigeling te jong, geen besje te oud, geen vrijgezel te nurks om ter kerke te gaan. De stedelingen komen te voet, de boeren uit de omtrek rijden in hun sjezen voor, stijf ingepakt tegen het ijzige getij. En dan klinken van de toren plechtig de twaalf slagen die de Kerstnacht aankondigen, en na die slagen nog veel méér: wat de Heiland is geboren, en wie zou dan de klok niet luiden en niet zwoegen aan het touw zoals de koster doet? Wéér ligt een jaar te sterven maar wie nu de straten van de stad betreedt vindt ze leeg en levenloos. Macaber is het, zoals voor de ramen de luiken blijven zitten, de enkele voorbijgangers schichtig voortschuifelen en snel hun huisdeuren in het slot draaien. Welke duivelsklauw heeft de stad aangeraakt? In de herbergen zal het duidelijk worden. Dáár alleen is drukte. Aan de tapkast, aan de eiken tafels zitten ze: de soldaten. Ze zijn in hun rode uniformen als ongedierte van de bergen gekomen. Wie weet wat voor conflict tussen de zwakke koning van het land en de woeste, heidense vorst die het Oosten regeert heeft hen opgeroepen. Kort was de tegenstand, want de horden waren zonder tal.

De heiden duldt geen Kersttijd. De kerk is gesloten en zware straf bedreigt hem, die na zonsondergang het huis nog verlaat. Wat geeft om vrede op aarde hij, die van de oorlog leeft?

Aan het kerkplein staat een herberg en ook daar wordt gebrast. Bij flapkannen tegelijk zuipt men het bier. Dáár verhaalt een lange soldenier, wiens neus door jarenlange dienst de kleur van zijn rok heeft aangenomen, de voorvallen van de dag: „...en dat we moeten oppassen vanavond. Het gaat feest worden hier, en dan kon het volk wel eens roerig zijn”. „Feest?” lacht een collega, „hier is het altijd feest! Wat jij, m'n beste Cefas?” en hij dient zijn vadsige buurman, die suf met een volle pul in de hand zit, een por toe dat het bier hem schuimend in het gezicht vliegt. Cefas antwoordt met een vloek. Eigenlijk heeft hij buiten te waken, maar wat maakt het voor verschil of hij vóór of achter de deur van de taveerne de wacht houdt? Half wakker luistert hij naar het gesprek. „Dit feest” herneemt de lange, „is het feest van de Kerstmis. Ze zeggen, dat dan de engeltjes uit de hemel komen”. „Ha!” schatert Kolgas, die zoëven ook al gesproken heeft, „dan mogen ze vanavond wel de duivel sturen!”. De lange kijkt plotseling heel ernstig. Met de duivel spot men niet. „Het lachen zal je wel vergaan als je hem zelf tegenkomt. Heb jij nog nooit op wacht een gestalte in een zwarte mantel gezien die als je hem aanroept plotseling onzichtbaar wordt; en als je dan gaat kijken staan er alleen bokkepoten in het zand en een streep waar meneer's pijlstaart gesleept heeft?”

„Nee”, zegt Kolgas. „Zo iemand ben ik nooit tegengekomen”. En hij wil zich er al met een kwinkslag van af maken, als er van alle kanten „Maar ik wel!” „En ik ook!” geroepen wordt.

Als vanzelf komen overal de verhalen over de tong van griezelige ontmoetingen: witte wijven, duivels, weerwolven.

Dan staat plotseling een officier in de kring. „Geen wachtlopers hier? De post buiten is niet bezet”. Cefas schrikt, maar houdt zich stil. Als de officier zich omdraait glipt hij stil naar buiten.

In zijn benevelde hoofd spookt het nog. Hij houdt niet van deze streek met al zijn griezeligheden. Onzeker doet hij de ronde, elke paal is een duivel. Hij ontsluit een poortje en gaat het lege kerkgebouw in, waar zijn lantaarn de duisternis niet vermag te bestrijden. Hij haat deze wacht, maar het is opdracht.

De klagende schreeuw van een ingesloten vogel brengt hem een doodschrik. „Werda!” roept hij schor; het geeft een mooie echo, meer niet. Dan jammert weer het dier. Het geluid komt uit de toren en de soldaat laat zich verleiden de stenen trap op te gaan.

Terwijl de vogel steeds hoger vlucht dromen de verdrukte stedelingen van de Kerstnacht, van de mis, de warmte, de gemeenschap. Cefas beseft van dit alles niets. Wat geen wapenknecht is gelukt heeft het bijgeloof gedaan: Cefas is bang. De trap houdt op, maar nog steeds is daar boven hem die schreeuw. Alleen een ladder voert naar nog hoger, waar de klok hangt. Stuntelig hijst hij zijn zware lijf het wrakke latwerk op. Het oude, wormstekige hout kan zijn ponden niet dragen, het breekt. Met een dierlijke kreet vliegt de soldaat, nu zelf vogel geworden; maar zijn vlucht is slechts omlaag. Hij schiet voorbij een touw en grijpt.....

Plechtig dreunt het boven hem. Het is middernacht en de grote klok luidt weer de Kerstnacht in.

D. V.

Het Bestuur der Delftsche Studenten Roeivereniging „Laga” heeft zich na de jongste wisseling als volgt samengesteld:

H. A. Röell,	President.
H. Koops,	Secretaris.
M. H. Wijvekate.	Thesaurier.
D. van den Berg,	Commissaris A.
E. Poel,	Commissaris B.

TEL. 166

Naaml. Venn.

Delftsche Stoowwasscherij

v/h A. VAN OSSELEN - Oostsingel 152 - Delft

Geen filialen.

Fa. H. C. JANSSEN

Noordeinde 38-40 — Delft

**Stalhouderij en Luxe
Autoverhuur**

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.

Dag en nacht geopend

Taxibedrijf

Telefoon 499

**SCHRIFTELJKE CURSUS
TYPEN**

(met machine in bruikleen)
VERHUUR — VERKOOP
(eventueel op gemakkelijke
betalingsvoorwaarden)

Vraagt vrijblijvend
inlichtingen

**HANDELSINSTITUUT
BAGGERMAN - Zaltbommel**

J. J. PETIT
KLEDING & MODES

HYPPOLYTUSBUURT 31
TELEFOON 591

VERHUUR
GELEGENHEIDSKLEDING

Voor Fotograaf...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

Stoomblekerij
Chemische Wassertij

„OZON”

Telefoon 778426

VOORBURG

voor de Herenwas

A. 22

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde,
Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstr. 40, Tel. 550302
Den Haag

UNGER'S

Kerstbrood
Tulbanden
Kerstkransen
Kersttimpjes
div. soorten koekjes
zoute bollen e. stengels
MARKT 21 TEL. 222

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

Wat houdt nu het Corpslidmaatschap in?

En wanneer U zichzelf dit afvraagt, dan zult U zich ook onwillekeurig rekenschap geven van de vraag: Wat is het Corps? en Wat is het doel van het Corps?

Alvorens hierop in te gaan, wil ik mij samen met U beraden over de weg, welke nu voor U ligt. Deze weg wordt voornamelijk door twee factoren bepaald en wel eenerzijds door de studie en anderzijds door de vorming van Uw persoonlijkheid en Uw karakter, waarvan de grondslagen reeds in Uw jeugd werden gelegd.

Wat is het eindpunt van deze weg? Of te wel: Wat is het doel van Uw zijn hier in Delft? Een goed Ingenieur te worden. En hoe wordt men een goed Ingenieur? Door een goed student te zijn. Dit laatste impliceert, dat noch de studie noch het studenten-leven verwaarloosd mag worden.

De vereiste vakkennis wordt aan de Technische Hogeschool opgedaan. De te leveren bijdrage door de Technische Hogeschool voor de persoonsvorming kan uit de aard der zaak maar klein zijn. Deze vorming valt aan het studentenleven ten deel.

En het is dan ook in het Delftsch Studenten Corps, dat U vele van de belangrijkste aspecten van het studentenleven zult aantreffen.

U hebt het Corps gekozen.

Het Corps accepteert U, maar dit houdt in, dat het verwachtingen van U koester. Het is aan U, om in deze verwachtingen het Corps niet teleur te stellen.

Eén van deze verwachtingen is, dat U Uw tijd, welke U hier gegeven is, op de juiste en goede wijze zult weten te gebruiken, om uiteindelijk een mens te worden, dat zich van zijn verantwoordelijkheid bewust is en gereed is om de maatschappij in te gaan en zijn taak aldaar, dat wil zeggen in het volle leven te vervullen.

Het Corps biedt U daarvoor al zijn middelen, zijn ervaring en zijn schatten, die het in de loop der jaren vergaard heeft, aan.

Het is aan U om waar te maken, dat hetgeen aan U geboden wordt, wel besteed aan U is.

Besef, dat de Technische Hogeschool en het Corps aan U zware eisen stellen. De Technische Hogeschool, omdat hij U zeer vrijlaat in de wijze waarop U Uw studie aanpakt. U zult moeten tonen, dat U zelf in staat bent Uw tijd in te delen en te verdelen tussen de studie, de geestelijke vorming op gebieden buiten Uw studie en de ontspanning.

Het aantal voorbeelden van diegenen, die de vrijheid niet konden verdragen en niet in staat waren de studie te voleindigen is groot genoeg om U als waarschuwing voor ogen te houden.

Juist het feit, dat U niet, gelijk op de middelbare school, van dag tot dag gedwongen wordt om te werken, maar dat het aan U wordt overgelaten om te bepalen, wanneer U zich aan de studie zet, kan een verraderlijke invloed uitoefenen. De grootste moeilijkheid van de overgang van scholier tot student in Nederland is in wezen de tegenstelling tussen de gebondenheid op de middelbare school en de grote mate van vrijheid aan de Hogeschool of Universiteit.

Deze vrijheid echter is het wat onze Hogescholen en Universiteiten maakt tot wat ze zijn. Zij geven ieder de gelegenheid zijn leven en zijn studie in te richten op die manier, die hem het beste ligt.

Laten we ons altijd voor ogen blijven houden, dat juist de zware verantwoordelijkheid, om van deze vrijheid ten volle profijt te trekken, een van de grondslagen van onze studenten maatschappij en van onze studie is.

De tengevolge van deze vrijheid sterke overgang van scholier tot student vindt niet alleen plaats op het gebied van de studie, maar ook in het persoonlijk leven.

Ook hier geldt voor U, die Uw ouderlijk-huis hebt verlaten en die hier als het ware een nieuw leven gaat opbouwen,

wendt Uw vrijheid zodanig aan, dat het U voldoening schenkt.

Talrijk en gevarieerd zijn de voorbeelden van wat zij, die deel uitmaakten van het Corps, van hun studenten tijd terecht brachten. Er zijn er, die volledig in het Corps opgingen en de studie vergaten of niet aan konden, maar ook zijn er, die volledig in de studie opgingen en het Corps vergaten of het niet aan konden. Maar gelukkig zijn er velen, die de goede verhouding tussen de studie en het Corps wel wisten te vinden en zodoende inderdaad voldeden aan de verwachtingen die het Corps in hen stelde.

Maar diegenen, die zich werkelijk in het Corps thuis voelden, beleefden hun tijd ook weer ieder op hun eigen manier.

Zij bewogen zich of alleen maar op de Sociëteit, of zij gaven zich actief aan een bepaalde Corpsvereniging, zich alleen maar verplaatsend in de sfeer van de desbetreffende vereniging, maar deze dan ook door en door kennend, of zij bewogen zich in een groot aantal Corpsverenigingen zonder op een bepaalde kant van het Corps dieper in te gaan.

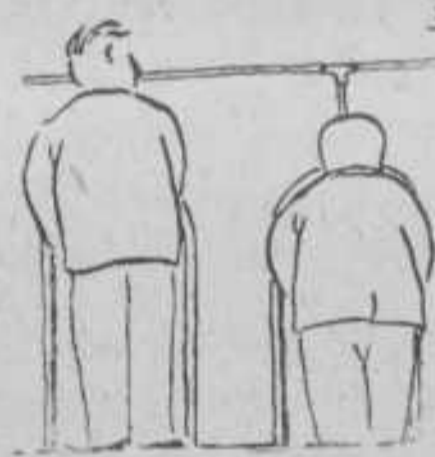
Een ieder doorleeft het Corps op zijn eigen manier, hetzij luidruchtig of rumoerig, hetzij stil meer achteraf. Hetzij enthousiast actief met een grote drang om het enthousiasme in daden tot uitdrukking te brengen, hetzij enthousiast passief, waarbij alles, zij het dan ook met een zeer grote ontvankelijkheid, slechts van uit de verte wordt gade geslagen.

Dit alles hangt af van de aanleg van de desbetreffende persoon. Maar al deze gevallen, hoe onvolledig de opsomming ervan ook is, konden hun plaats in het Delftsch Studenten Corps vinden.

Het Corps, dat gevormd en gedragen wordt door de gedachten, de initiatieven, het enthousiasme, de daden, het plichtsbesef, de humor en het plezier van zijn leden.

En nu keer ik terug tot de vraag, welke ik U straks voorlegde. Wat is het Corps en Wat is zijn doel?

En dan kan ik U alleen maar antwoorden, tracht U een plaats in het Corps te veroveren en onderzoek zelve, in de jaren, die

U gegeven zijn, wat het Corps voor U betekent.

Want het is beter zelf te ervaren wat het Corps is, dan van een ander een uitspraak hier omtrent te horen doen.

Degenen, die een bepaalde uitspraak verwacht hadden, zullen zich misschien teleurgesteld voelen. Maar tot hen wil ik zeggen: een uitspraak krijgt vaak het karakter van een definitie. Iedere definitie houdt een beperking in en doet mathematisch aan; maar het Corps is noch door een definitie te beperken, noch mathematisch ingesteld te noemen.

Integendeel, het Corps is veelzijdig en menselijk.

Tot hen, die beseffen, dat het antwoord op deze vragen alleen verkregen kan worden door het Corps zelf te beleven, tot hen wil ik zeggen,

Candidaat-leden staat thans allen op!

Honderd en drie jaren kijken op U neer.

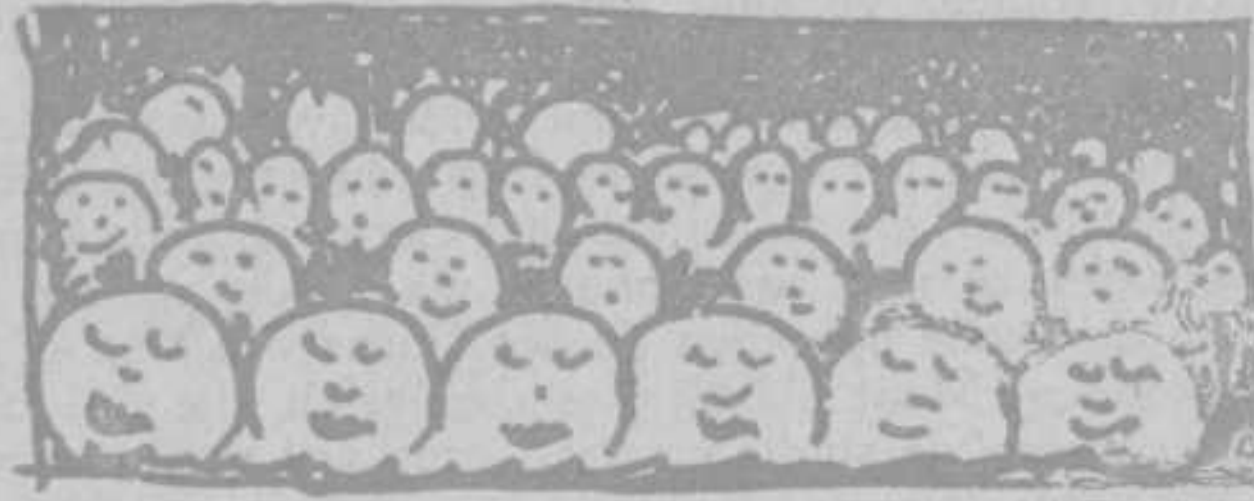
Binnen enkele ogenblikken zult gij als nieuwe generatie toetreden. Weet,

dat vele generaties voor U vertrouwen in U stellen en dat het aan U is om te bewijzen, dat gij waard zijt in het Delftsch Studenten Corps opgenomen te worden;

dat gij U zoveel als het mogelijk is aan het Corps zult moeten geven, opdat het Corps blijve bloeien;

dat gij van nu af aan de naam van het Delftsch Studenten Corps mede zult moeten hoog houden; door Uw gedrag en Uw optreden, zowel in als buiten het Corps;

dat ik met de eerst volgende hamerslag inaugureer tot leden van het Delftsch Studenten Corps:

S. P. Adipura	J. M. W. ter Linde
A. M. Alma	J. R. van Linge
J. M. van Alphen	A. G. van der Lugt
F. Amesz	L. J. P. Maas
G. C. C. Ankersmit	A. D. Maier
G. Bakker	J. C. Meyboom
J. P. Balhuizen	L. A. van den Muyzenberg
F. W. Bannier	P. E. Mijnaerends
J. Bekker	J. Muller
J. Benedict	B. R. van Neerbos
G. E. Berenschot	P. C. Olland
H. van den Berg	H. Oostveen
R. B'ommendaal	J. W. D. van Overhagen
A. den Boer	M. J. Parker Brady
J. Boéré	E. J. C. Paardekoper
H. Bölger	D. Pette
R. E. Breslau	F. J. Planteijdt
H. G. van den Brink	J. P. van der Ploeg
G. E. Brinkman	M. O. Polak
H. Brocades Zaalberg	C. Prins
F. A. G. Collot d'Escury	W. H. Raadsen
H. E. Crolla	C. Roos
M. E. Croes	A. Rörsch
J. W. Deelder	M. M. Rosman
F. Eckenhuisen Smit	J. P. van Rijn
C. C. E. d'Engelbronner	R. R. Rijnders
P. van Es	A. L. Scholtens
P. B. van der Esch	J. Schiere
R. van der Esch	E. P. J. van der Slooten
J. van Ettinger	P. L. Slis
H. A. J. de Fouw	H. G. Smits
E. H. Furnée	C. A. Steenbergh
J. L. Fritzlin	W. van Strien
M. Gelijs	J. Stuurman
W. R. Gravenberch	Teng H. B.
F. J. de Groot	W. A. Terwogt
C. C. Groothoff	F. H. Tromp de Haas
H. Hagenzieker	E. H. Veen
Han B. T.	P. H. Verboeket
E. N. Heemskerk	M. Veth
H. B. Heuff	C. H. van Vierssen
H. P. Hiemstra	U. G. Vincent
J. Hoogland	T. Visser
M. J. W. van der Horst	J. H. van der Vlis
F. W. N. Hugenholtz	L. H. W. Vogelaar
E. J. Jelles	R. M. Voncken
W. B. Kloos	W. R. de Vries
H. C. Kolff	K. J. A. de Waal
I. J. de Konink	J. H. Wentholt
S. van der Koogh	J. J. Wentink
H. Koster	J. Wi'schut
L. L. J. Kuipers	R. L. de Wit
C. Kwantes	J. Wittermans
J. J. Lammers	J. C. Zinsmeister.

HET MEISJE EN HEUR HAARFEUT.

Zij stond hem af en verdubbelde haar moedercomplexen.
Zij weende en het viel hem zwaar.
Met de weekends was hij moe.
Zij vervreerden en het viel hem niet zwaar.
Moraal: Feuten hebben geen meisjes.
Studenten hebben vrouwen.

BOUQUET.

DE KRAAN.

Wanneer de kraan scheef in de muur temidden van de witte tegels, wier parelmoerachtigeglans aan schelpen doet denken, een dof koperen kleur in zich oppot, omdat hij zijn glans reeds lang vergeten is, en wat droef naar mij opdrupt.....

PLANKIER.

VROUW.

Achter in de lijst
stond zij geprijsd
dat zij kookte
en dure sigaren rookte
dat zij geld vrat
en meters bont mat.

BROK HADES.

VERZUCHTING VAN EEN GROEN.

Daar zit je nou, dacht ik
S'rechts een eenvoudig wit
Kruis duidt de
Plaats aan waar je dit
Besluit nam om groen te
Worden. Er komt een vrouw
In het spel, nog niet, doch
in het spel. In een jute
avondjurk. De groentijd
Duurt te lang!? 't Is nacht
't Is donkere nacht. Naar bed
naar bed zei Duimelot. Koek-
koek hoelaat is het. Te laat
meneer de politieagent!
Ik zal je wel krijgen, dan beleg
ik je met kaas. Had je niet ge-
dacht hè ouwe!

VADER.